

Paper Accepted*

ISSN Online 2406-0895

IN MEMORIAM

Вукашин М. Антић^{1,†}

Марина Божић (1962–2017)

¹ Општа болница Врање, Хируршко одељење, Врање, Србија

Received: May 10, 2017

Accepted: May 15, 2017

Online First: May 23, 2017

DOI: 10.2298/SARH170510112A

* **Accepted papers** are articles in press that have gone through due peer review process and have been accepted for publication by the Editorial Board of the *Serbian Archives of Medicine*. They have not yet been copy edited and/or formatted in the publication house style, and the text may be changed before the final publication.

Although accepted papers do not yet have all the accompanying bibliographic details available, they can already be cited using the year of online publication and the DOI, as follows: the author's last name and initial of the first name, article title, journal title, online first publication month and year, and the DOI; e.g.: Petrović P, Jovanović J. The title of the article. *Srp Arh Celok Lek*. Online First, February 2017.

When the final article is assigned to volumes/issues of the journal, the Article in Press version will be removed and the final version will appear in the associated published volumes/issues of the journal. The date the article was made available online first will be carried over.

† **Correspondence to:**

Dr Vukašin M. ANTIĆ

Department of General Surgery, General Hospital Vranje, Vranje, Serbia

E-mail: drvukasin.antic@gmail.com

Марина Божић (1962–2017)

Др Марина Божић је рођена 14. фебруара 1962. у Сурдулици, градићу на југу Србије. Њени родитељи, мајка Радмила која је завршила економски факултет и отац Трифун, правник, преселили су се у Ниш, док је Марина, њихово друго дете по реду, била мала. Тако се Марина Божић после завршене основне школе и гимназије у Нишу, уписала на Медицински факултет у истом граду. Дипломирала је 1986. године и две године након тога запослила се у Лесковцу као

Слика 1. Др Марина Божић (1962–2017).

лекар опште медицине. Није наставила професионалну каријеру у Дому здравља, окренула се радиологији и започела 1998. специјализацију из ове области медицине. Током трајања специјализације прихватила се волонтерског рада на Институту за радиологију Клиничког центра у Нишу. Очигледно да су Маринине колеге веровале у њен таленат, препознавши да је током специјализације рођен изузетни стручњак. Било је сасвим природно што се по положеном специјалистичком испиту са одликом запослила на Институту.

Др Марина Божић (слика 1) се можда и колебала коју ће област рада изабрати у радиологији, али се ипак одлучила за дијагностику болести дојке. Врло брзо је овладала техникама тзв. *Breast imaging* процедура, док је била на челу одељења за мамографију своје матичне установе (2002–2010). Предано је радила готово читаву деценију на мамографији, ултразвучној дијагностици и као круни свега, магнетној резонанци дојки. Наредне године (2011) отишла је на стручно усавршавање у трајању од шест месеци у САД, у Њујорк (Memorial Sloan-Kettering Cancer Center). Потпуно је овладала најсуптилнијим биопсијским техникама: стереотаксичном и ултразвуком вођеној вакуум асистираној биопсији дојки као и тзв. *core needle breast biopsy*, биопсији дојке широком иглом. Своју установу је тиме учинила једном од водећих у Србији у тој области радиологије.

Догађа се да неки лекари, медицински радници или научници добију још за живота различита признања. Некима се то догоди позно, некима, на жалост, иако су то заслужили по

свим мерилима, никада. Дело оних медицинских прегалаца које смрт покоси у напону снаге, често може бити ненамерно заборављено или запостављено.

За др Марину Божић, показало се потпуно друкчије. Видело се одмах, колико је њен рад у области радиологије цењен и поштован у широком кругу истинских професионалаца, али и код оних у потпуности посвећених том одговорном послу. Али, то се не односи само на колеге из уже струке, радиологе, који су ову оцену, још за њена живота изrekli 2012. прогласивши јер за најбољег радиолога Института за радиологију Медицинског факултета у Нишу. Напротив, својом личношћу и стручношћу, остављала је снажан и неодољив утисак и на хирурге, и патологе или онкологе, на многе друге колеге разних специјалности. Мишљење свих њих, који су знали за њено предано прегалаштво је подељено: најмање што следи делу др Марине Божић је заборав. Такав допринос српској радиологији, развоју дијагностике и раног откривања рака дојке, не само да није пролазан и кратковечан, него је посебан и изузетно значајан. Обуку коју је обавила са изванредним успехом у Њујорку, Салцбургу, Бечу или Љубљани, учинили су је великим ауторитетом у овој области. Дивило се њеној радној посвећености, несебичности у преношењу знања и обучавању колега у болницама широм Србије, Новом Саду, Крагујевцу, Врању... Кроз обуку за скрининг дојке прошло је више од двадесет радиолога из свих градова наше земље. Марина Божић се пењала ка врху трновитим стазама, тако је и научно сазревала. Али, у тој нежној, тактичној, лепој и паметној жени, било је исконске снаге, знања, енергије и амбиције да се посвети једној од најосетљивијих дијагностичких проблема у радиологији. И у томе је била једна од најбољих у Србији.

Медицина, радиологија, и у оквиру ње – мамографија, одредиле су живот др Марине Божић.

Након Маринине трагичне смрти у саобраћајној несрећи у марту ове године, њена кћи је на столу у ординацији пронашла један цитат који је докторка одштампала са интернета, последњих дана живота. „Онај ко је задовољан собом, не упоређује са с другима. Онај ко се не упоређује с другима није завидан. Онај ко није завидан, није огорчен. Онај ко није огорчен је срећан. Онај ко је срећан знаће усрећити још некога. Онај ко себе и још некога поред себе усређује, открио је смисао живота, не тражећи га“.

Природно је да се ово присећање на живот и дело др Марине Божић, завршава управо овим цитатом који остаје као њен *memento*.